

Κήρυγμα στην Κυριακή της Ορθοδοξίας

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

«Αύτη ἐστίν ἡ νίκη ἡ νικήσασα
τον κόσμον, ἡ πίστις ἡμῶν»
(Α' Ιω. 5, 5)

...**Η** κύρια νίκη της Εκκλησίας η οποία σήμερα προβάλλει μπροστά μας είναι η νίκη κατά της εικονομαχίας. Οι αγώνες και οι διαμάχες για τις εικόνες κράτησαν πάνω από διακόσια χρόνια. Οι εικονομάχοι ήταν οι εσωτερικοί εχθροί της Εκκλησίας οι οποίοι ήταν πάντοτε και οι πιο επικίνδυνοι επειδή πολλοί από αυτούς είχαν στα χέρια τους δύναμη κοσμική ή εξουσία εκκλησιαστική. Πολλοί ήταν βασιλείς ή πρίγκιπες, πολλοί αυλικοί ευνούχοι, δεινοί δολοπλόκοι και σύμβουλοι αυτοκρατορικοί. Οι τάξεις τους ενισχύθηκαν ιδιαίτερα από πολλούς ιερείς και μοναχούς, ακόμα και αιμοβόρους επισκόπους και επιβαλλόμενους πατριάρχες....

Ας είναι ευλογημένη τούτη η μέρα, αγαπητοί μου αδελφοί, γιατί μας υπενθυμίζει τις πολυάριθμες νίκες της ορθόδοξης πίστης. Ευλογημένοι ας είναι εκείνες οι

άγιες ψυχές που εθέσπισαν τούτη τη μέρα για να μας θυμίζει τις πολυάριθμες νίκες της πίστης μας. Έτσι έγινε για το δικό μας καλό. Επειδή, ενθουμούμενοι τις νίκες, παίρνουμε θάρρος στους αγώνες που διεξάγουμε και σε κείνους που θα ακολουθήσουν.

Αποτελεί αρχαία συνήθεια των στρατηγών, πριν από τη μάχη να απευθύνουν λόγο στους μαχητές για τις πρότερες νίκες και έτσι να τους ενθαρρύνουν και ενθουσιάζουν για τη νέα μάχη. Οι Άγιοι είναι οι πνευματικοί μας στρατηγοί. Οι Άγιοι ήταν εκείνοι που καθόρισαν τη σημερινή εορτή για να μας θυμίζει και να μην ξεχνούμε, για να μας ενθαρρύνει και να μην λυγίζουμε, για να μας θερμαίνει και να μην γινόμαστε ψυχροί, για να ανοίξει την πνευματική μας όραση και να μην τυφλωθούμε και μέσα στη τύφλωση εκείνη παραδοθούμε στον εχθρό.

Πραγματικά, η επίδραση τούτης της αγίας ημέρας σε όλες τις λογικές χριστιανικές ψυχές είναι τεράστια. Τούτη η μέρα μας φανερώνεται σαν τον αγγελιοφόρο από το πεδίο της μάχης, από πολλά πεδία μαχών, κομίζοντάς μας τη χαρούμενη είδηση της νίκης. Στο άκουσμα της είδησης αυτής, σηκώνουμε την καρδιά μας στα ύψη μονολογώντας στον εαυτό μας: άνω σχώμεν τας καρδίας! Και με μία νέα δύναμη ξεσηκωνόμαστε ενάντια σε κάθε κακό, εσωτερικό και εξωτερικό, το οποίο περισφίγγει τη ψυχή μας και απειλεί να τη πνίξει.

Ακούγοντας για τους φοβερούς αγώνες και τις νίκες των ομωνύμων μας χριστιανών, όσων δηλαδή πριν από εμάς ονομαζόταν Ορθόδοξοι χριστιανοί περιζωνόμαστε με νέα δύναμη και νέα ελπίδα. Έτσι, η ομιχλώδης πνευματική μας όραση γίνεται καθαρότερη και ευκρινέστερη και βλέπουμε καλύτερα τη θέση και τη κατάστασή μας. Όλα τα εμπόδια, οι δυσκολίες και οι στενοχώριες που στην ομιχλώδη και κοντόφθαλμη όρασή μας έμοιαζαν με ατσάλινο δίχτυ, μπροστά στο καθαρό μας βλέμμα και τη θαρραλέα καρδιά μοιάζουν με ιστό αράχνης. Έτσι, έχοντας νέους και πολλούς συμμάχους ανάμεσα στους νικητές του παλαιού καιρού και θεωρώντας το παράδειγμά τους στη μάχη και τη λαμπρή τους νίκη, προχωρούμε εμπρός στο καθήκον και τη θυσία μας με μεγαλύτερη εμπιστοσύνη και φωτεινότερη ελπίδα.

Μα και οι υπόλοιπες μέρες στο ημερολόγιό μας δεν μας υπενθυμίζουν νίκες και νικητές; Θα με ρωτήσετε. Εύλογη η απορία σας αγαπητοί αδελφοί. Πραγματικά, όλες οι μέρες του χρόνου μας υπενθυμίζουν νίκες και νικητές χριστιανούς. Στο ημερολόγιο έχουν καταχωρηθεί μονάχα τα ονόματα των νικητών.

Κάποιες μέρες μας υπενθυμίζουν τους προφήτες και τους δικαίους, τους νικητές της αδικίας και του ψεύδους στη Π. Διαθήκη. Άλλες μέρες μας υπενθυμίζουν τους Αποστόλους – νικητές των λαών και των φυλών της ειδωλολατρίας. Άλλες μέρες

πάλι, μας υπενθυμίζουν τους μάρτυρες, τους νικητές του πυρός, του ξίφους, των αγρίων θηρίων και όλης της ανθρωπίνης κακίας. Κάποιες μέρες μας υπενθυμίζουν τους μεγάλους πνευματικούς και νηστευτές – νικητές των σωματικών παθών και της πλεκτάνης του διαβόλου. Άλλες μέρες μας υπενθυμίζουν τους θεοφόρους Πατέρες της Εκκλησίας, ποιμένες και διδασκάλους της οικουμένης – νικητές όλων των ατάκτων στην Εκκλησία του Θεού, νικητές της αγνοίας και της πλάνης των ανθρώπων. Άλλες μέρες πάλι μας υπενθυμίζουν την Αγία Θεομήτορα, την εκλεκτή στρατηγό, την κεχαριτωμένη νικηφόρο όλων εκείνων τα οποία ενίκησαν την Εύα μέσα στο Παράδεισο.

Κάποιες μέρες μας υπενθυμίζουν τους ευλαβείς βασιλείς με τις βασίλισσες – νικητές της ματαιότητας και της παρανοϊκής φιλαυτίας, οι οποίοι έθεσαν όλη την αίγλη και την εξουσία τους στην υπηρεσία του Υιού του Θεού. Άλλες πάλι μας υπενθυμίζουν τα θαύματα του Τιμίου Σταύρου του Χριστού, των λειψάνων των Αγίων Του, των ενδυμάτων και εικόνων των Ορθοδόξων Τροπαιοφόρων, ανδρών και γυναικών του Χριστού. Κάποιες μέρες μας υπενθυμίζουν τις ουράνιες ασώματες δυνάμεις, τα τάγματα των αγγέλων και αρχαγγέλων νικητών όλων των αντιπάλων του Ζώντος και Μόνου Θεού. Μήπως είναι ανάγκη να απαριθμήσω και τις ημέρες των δικαίων του Χριστού; Μήπως δεν είναι όλες οι μέρες δικές Του; Δεν είναι όλοι οι παραπάνω νικητές, δικοί Του στρατιώτες – το δικό Του νικηφόρο βασιλικό στράτευμα;

Έτσι λοιπόν, όλες οι μέρες του έτους μας υπενθυμίζουν τις νίκες, τους ήρωες, τους αγώνες και τους κόπους, τους νικητές. Καμία μέρα του ημερολογίου μας δεν έχει σπιλωθεί με το όνομα του Ιούδα, του Καϊάφα, του Πιλάτου ή του Ηρώδου. Οι ηττημένοι από το Σατανά δεν εγγράφονται στη βίβλο των ζώντων μα στο βιβλίο του αιωνίου θανάτου. Σαν ξημερώνει κάποια μέρα του Θεού, οποιαδήποτε μέρα του έτους, μας υπενθυμίζει κάποιον νικητή του Χριστού ή αυτόν τον ίδιο τον Χριστό, τον Νικητή των νικητών και Βασιλέα των βασιλευόντων.

Τούτη η μέρα όμως, τούτη η Κυριακή της Ορθοδοξίας, μας υπενθυμίζει, όχι μια νίκη ή έναν νικητή αλλά τη μακρά αλυσίδα από νίκες και ολόκληρο στράτευμα από νικητές. Πρόκειται για τις νίκες της Εκκλησίας σαν ολότητα. Η Εκκλησία είναι εκείνος ο νικητής που σήμερα θυμόμαστε και τιμούμε.

Η κύρια νίκη της Εκκλησίας η οποία σήμερα προβάλλει μπροστά μας είναι η νίκη κατά της εικονομαχίας. Οι αγώνες και οι διαμάχες για τις εικόνες κράτησαν πάνω από διακόσια χρόνια. Οι εικονομάχοι ήταν οι εσωτερικοί εχθροί της Εκκλησίας οι οποίοι ήταν πάντοτε και οι πιο επικίνδυνοι επειδή πολλοί από αυτούς είχαν στα χέρια τους δύναμη κοσμική ή εξουσία εκκλησιαστική. Πολλοί ήταν βασιλείς ή πρίγκιπες, πολλοί αυλικοί ευνούχοι, δεινοί δολοπλόκοι και σύμβουλοι

αυτοκρατορικοί. Οι τάξεις τους ενισχύθηκαν ιδιαίτερα από πολλούς ιερείς και μοναχούς, ακόμα και αιμοβόρους επισκόπους και επιβαλλόμενους πατριάρχες.

Σύμφωνα με τον διεστραμμένο νου και την απολιθωμένη τους καρδιά, ανακήρυξαν τις εικόνες σε είδωλα και την εικονολατρεία ως ειδωλολατρία. Μέσα στην έπαρση και το μένος τους πέταξαν τις εικόνες έξω από τους ναούς, τις έριχναν στη θάλασσα, τις έσπαζαν και τις έκαιγαν. Το ίδιο έπρατταν και με τα λείψανα των Αγίων και των Αποστόλων. Στο τέλος, δε δίστασαν να πετάξουν από τους ναούς και τα λάβαρα μα και τον ίδιο τον Σταυρό του Χριστού, το σπουδαιότερο νικηφόρο σημείο του Χριστιανισμού. Από τον χριστιανικό ναό έφτιαξαν μία κενή και έρημη αίθουσα όπου δεν έβλεπες τίποτε πέρα από γυμνούς ασβεστωμένους τοίχους. Από όλα τα κοσμητικά στοιχεία και αντικείμενα στο ναό τα οποία παριστούν συμβολικά το μεγαλειώδες δράμα της εξαγοράς μας δεν άφησαν τίποτε – τίποτε πέρα από ασβέστη και ανθρώπινη φωνή. Η εκκλησία έμοιαζε με κενοτάφιο όπου η ταλαίπωρη ανθρώπινη ψυχή ένοιωθε μόνη και αβοήθητη, αγωνιζόμενη μόνη της, δίχως κάποια κλίμακα και υποστήριξη, να ανυψωθεί από τη σκόνη της γης στα ατελεύτητα ύψη του Θεϊκού θρόνου των ουρανών, στη κορφή του βασιλείου της αιωνιότητας.

Ενάντια σε μία τέτοια ασύνετη ερήμωση και πτώχευση των χριστιανικών ναών εξανέστησαν όλοι οι μεγάλοι και εμπνευσμένοι πνευματικοί μέσα στην αχανή βυζαντινή αυτοκρατορία και κατόπιν και σε άλλα ορθόδοξα βασίλεια. Στο πλευρό τους στεκόταν και ολόκληρος ο ορθόδοξος λαός ο οποίος ένοιωθε, με τη καρδιά του, μολονότι δεν ήξερε να εκφράσει το συναίσθημα με λόγια, πως οι εικόνες αποτελούν ένα εξαιρετικό βοηθητικό μέσον για τις ψυχές των προσευχομένων. Σαν άλλο σκαλοπάτι το οποίο υψώνει την ψυχή στους ουρανούς και από το οποίο κατέρχεται η αρωγή, η παρηγορία και η ευλογία του Θεού στις ψυχές. Είμαι βέβαιος, αδελφοί μου, ότι και οι δικές σας καρδιές νοιώθουν το ίδιο. Όταν προσκυνείτε τις εικόνες των Αγίων, δεν υποκλίνεστε στο ξύλο και το χρώμα του ξύλου αλλά σε ζώντες Αγίους οι οποίοι λάμπουν ως ο ήλιος στη βασιλεία του Θεού (Μτ. 13, 43).

Όταν ασπάζεστε τις εικόνες των μαρτύρων του Χριστού, ασπάζεστε τις πληγές και τα παθήματά τους για χάρη του Βασιλέως Χριστού.

Όταν αγγίζετε με το χέρι σας τις εικόνες των οσίων ασκητών και εγκρατευτών, δεν αγγίζεται το σανίδι αλλά τους κόπους και τις αρετές τους.

Όταν κλαίετε ενώπιον της εικόνας της Αγίας Θεοτόκου, δεν θρηνείται μπροστά σε ένα νεκρό κομμάτι ξύλου ή πανιού αλλά κλαίετε ενώπιον της ζωντανής και σπλαχνικής Μητέρας του Θεού η οποία βλέπει από τη Βασιλεία του Υιού της τα δάκρυά σας και σπεύδει σε βοήθεια.

Όταν συστέλλεσθε μπροστά στα πρόσωπα των αγίων αγγέλων και αρχαγγέλων, δεν το κάνετε μπροστά σε νεκρά αντικείμενα αλλά μπροστά στα πνεύματα του αγαθού και του φωτός, στους ασωμάτους και ισχυρούς στρατιώτες και υπηρέτες του Ζώντος Θεού.

Όταν ασπάζεστε το Σταυρό του Χριστού, δεν το κάνετε σαν να είναι ένα αντικείμενο αλλά ασπάζεστε την αγάπη του Κυρίου, η οποία φανερώθηκε στα παθήματά Του για σας επί του Σταυρού. Ασπάζεστε την ώρα εκείνη, το ισχυρότερο σύμβολο νίκης από το οποίο οι δαίμονες τρέμουν και φεύγουν, αυτό που δίνει θάρρος στη πληγωμένη καρδιά και παρηγορία στη ταλαίπωρη ψυχή.

Το σώμα σας υποκλίνεται στις εικόνες ενώ η ψυχή σε αυτούς που εικονίζονται σε αυτές. Το στόμα σας τις ασπάζεται μα η ψυχή ασπάζεται τις ψυχές των δοξασμένων αγίων στη Βασιλεία των Ουρανών. Τα μάτια σας βλέπουν το ξύλο και το χρώμα αλλά τα πνευματικά σας μάτια ατενίζουν ζωντανά πρόσωπα στο βασίλειο των πνευμάτων.

Για τους εικονομάχους, οι εικόνες αποτελούσαν πραγματικά είδωλα, αφού έβλεπαν επάνω τους μονάχα το ξύλο και το χρώμα αδυνατώντας να ανυψωθούν σε πνευματική ενατένιση των ζωντανών υπάρξεων, των αθανάτων πνευμάτων που εικονίζουν οι εικόνες. Όποιος μονάχα με τους σωματικούς οφθαλμούς κοιτά, αυτός και βλέπει σωματικά. Γι' αυτό, για ένα τέτοιον άνθρωπο, διαφεύγει η πνευματική σημασία της εικόνας, του μοιάζει ανόητο και ακατανόητο επειδή μόνο πνευματικά μπορεί να ιδωθεί κατά τους λόγους του Αποστόλου Παύλου (Α' Κορ. Κεφ. 2). Μα αντί να ντρέπονται για την αδυναμία κατανόησης οι εικονομάχοι εξανέστησαν υπεροπτικά για να επιβάλλουν την έλλειψη κατανόησής τους σε ολόκληρο τον κόσμο.

Μέσα από τις εικόνες επιβεβαιώνουμε την πραγματικότητα των Αγίων τα ζωντανά πρόσωπα. Ό,τι δεν είναι αληθινό, δεν μπορεί ούτε να εικονίζεται ούτε και να φωτογραφίζεται. Είναι γνωστό πως στην Ινδία οι φακίρηδες σαγηνεύουν τους ανθρώπους δείχνοντάς τους διάφορα σημεία και απάτες. Αυτά όμως είναι μονάχα φαινόμενα και απάτες δίχως την αντικειμενική ύπαρξη όντων. Οι φωτογράφοι προσπάθησαν να φωτογραφίσουν αυτά τα φαινόμενα αλλά οι φωτογραφικές τους πλάκες δεν μπόρεσαν να συλλάβουν και να δείξουν τίποτε. Οι πλάκες παρέμειναν

κενές και γυμνές, όπως κενά και γυμνά είναι και τα γητεύματα των φακίρηδων.

Οι δικοί μας Άγιοι όμως είναι πραγματικές ανθρώπινες υπάρξεις που έζησαν με τη παρότρυνση και ενθάρρυνση να βαδίσουμε και εμείς τον δικό τους δρόμο, να έχουμε τη σταθερότητα της πίστης τους, να καλλιεργούμε εντός μας τις αρετές τους, να ξεδιψούμε με την αφοβία τους μπροστά στα παθήματα και τις θλίψεις και να θυσιαζόμαστε από αγάπη προς τον Κύριο.

Η Βασιλεία των Ουρανών δεν θα γεμίσει με φαντασίες και οράματα αλλά με ζωντανούς ανθρώπους οι οποίοι κατέστησαν αντάξιοί της. Είμαστε και εμείς όλοι καλεσμένοι στη Βασιλεία των Ουρανών και όλοι μας ποθούμε να κερδίσουμε αυτή τη βασιλεία της ζωής και του φωτός, όσο τίποτε άλλο στο κόσμο.

Με τέτοια επιθυμία υψίστη ατενίζουμε τις εικόνες των Αγίων και διδασκόμαστε την οδό που οδηγεί στη Βασιλεία εκείνη. Στα πρόσωπα όλων των Αγίων διαβάζουμε την ταπείνωση, την αξιοπρέπεια, το βάθος της σκέψεως, την σοβαρότητα, την ειρήνη, την γλυκύτητα, την αγνότητα, την σωφροσύνη και τη καθαρότητα της ψυχής. **Ατενίζοντάς τους, διδασκόμαστε για το πως πρέπει να είμαστε και οι ίδιοι.** Είναι οι πνευματικοί μας γεννήτορες, αδελφοί και αδελφές μας. Όταν λοιπόν, θεωρούμε ωφέλιμο να στολίζουμε τα σπίτια μας από αγάπη και σεβασμό, με φωτογραφίες των σαρκικών μας γονέων και αδελφών γιατί δεν θα ήταν ωφέλιμο το να κοσμούμε τον οίκο του Θεού με τις εικόνες των τέκνων Του, των εκλεκτών Του παιδιών, των συγγενών του Θεού κατά το κάλλος της ψυχής τους αλλά και δικών μας συγγενών κατά τα σωματικά παθήματα, κατά την πίστη και την ελπίδα;

Ιδιαίτερα εμείς, οι αγροτικοί λαοί των Βαλκανίων, έχουμε περισσότερους λόγους να ευχαριστούμε τις ιερές εικόνες. Υπόδουλοι των Τούρκων για αρκετούς αιώνες, οι λαοί μας δεν είχαν σχολεία και μόρφωση. Εκτός από τους ιερείς, μόλις που κάποιος γνώριζε να διαβάζει την Αγία Γραφή και να διδαχτεί τη διδασκαλία της σωτηρίας. Ευτυχώς όμως, η ανάγνωση αντικαταστάθη από την ενατένιση. **Έβλεπαν οι άνθρωποι την Αγία Γραφή αγιογραφημένη στις εικόνες και τους ναούς. Έβλεπαν την ιστορία του Σωτήρος μας, τους βίους των Αγίων, των ηρώων του Χριστού. Περισσότερο με τα μάτια παρά με τα αυτιά γνώριζαν εκείνοι την αλήθεια της ζωής και την οδό της σωτηρίας. Κράτησαν έτσι την πίστη τους και έσωσαν τις ψυχές τους. Γι' αυτό ας προσκυνήσουμε τις ιερές εικόνες και ας ευχαριστήσουμε την αγαθή Πρόνοια του Θεού η οποία πέρα από τον λοιπό πνευματικό πλούτο που χάρισε στην Ορθοδοξία, εκόσμησε την Εκκλησία μας με τις εικόνες.**

Ο ίδιος ο Ύψιστος Θεός τεκμηρίωσε τη διατήρηση των εικόνων στους ναούς και

τους οίκους με τη θαυμαστή Του δύναμη, την οποία συχνά επέδειξε και σήμερα επιδεικνύει μέσω αυτών, μέσω δηλαδή των εικόνων του Υιού Αυτού του Μονογενούς, της Αγίας Θεομήτορος και των αναρίθμητων Αγίων και αγγέλων Του. Όσοι εναντιώθηκαν στις εικόνες, στην ουσία εναντιώθηκαν στο θέλημα του Θεού. Στο τέλος έπεσαν και χάθηκαν στη θύελλα της εικονομαχίας που οι ίδιοι είχαν προκαλέσει. Η Εκκλησία του Θεού όμως εμπλουτίστηκε με μίαν ακόμα νίκη την οποία εμείς σήμερα τιμούμε και για την οποία ευχαριστούμε ειλικρινά το Θεό.

Είθε η σημερινή φωτεινή μέρα να μας υπενθυμίζει και όλες τις άλλες αναρίθμητες νίκες της ορθοδόξου πίστεως. Πρώτοι οι Εβραίοι ξεσηκώθηκαν εναντίον αυτής της πίστης. Ο αγώνας κράτησε μερικές δεκάδες χρόνια. Διασκορπίστηκαν σαν το άχυρο σε ολόκληρο τον κόσμο, ο οίκος τους αφέθη έρημος καθώς τους το είχε προφητεύσει ο Σωτήρας λέγοντας. «ιδού, αφήται υμίν ο οίκος υμών έρημος» (Μτ. 23, 38). Ενώ η Εκκλησία του Θεού με τη νίκη στα χέρια της αντιστάθηκε σε άλλους εχθρούς.

Αυτοί οι εχθροί ήταν οι μανιασμένοι Ρωμαίοι. Ο πόλεμος των ρωμαίων αυτοκρατόρων εναντίον της πίστεως του Χριστού, κράτησε κάποιες εκατοντάδες χρόνια. Η Εκκλησία του Χριστού ήταν ολόκληρη βουτηγμένη στο αίμα των μαρτύρων. Μα στο τέλος, ο πόλεμος έληξε με την καταστροφή του ρωμαϊκού κράτους και τη νίκη της ορθοδόξου Εκκλησίας.

Με τη νέα της νίκη στα χέρια, στάθηκε η Εκκλησία ενάντια στον νέο της εχθρό, στους άραβες μουσουλμάνους και τους ειδωλολάτρες Πέρσες, Αρμενίους, Σαρματούς, Ευρωπαίους και Αφρικανούς. Και πάλι, ο αγώνας κράτησε μερικούς αιώνες, μαζί και τα δεινά και τα πάθη της Εκκλησίας του Θεού.

Κέρδισε η Εκκλησία μας τη νίκη και μ' αυτήν στα χέρια στάθηκε ηρωικά απέναντι στους νέους εχθρούς.

Αυτοί ήταν οι Τούρκοι στην Ασία, Αφρική και στα Βαλκάνια καθώς οι Μογγόλοι στην ορθόδοξη Ρωσία. Και πάλι μαρτύρια και θλίψεις – τώρα για πολλές εκατοντάδες χρόνια. Μα και πάλι η Αγία μας Εκκλησία κατάφερε την νίκη. Οι εχθροί της σαν άλλη μακρόχρονη πλημμύρα εξηράνθησαν και εκείνη, σαν άλλη Κιβωτός του Νώε, σώθηκε και έφτασε στην ειρήνη και την ελευθερία.

Στους καιρούς των πολλών και συχνών κατακτήσεων, η Ορθοδοξία υπέφερε από εχθρούς εξωτερικούς ενώ στο καιρό της ειρήνης και της ελευθερίας από εχθρούς εσωτερικούς. Από αυτούς αναφέραμε τους εικονομάχους μα υπήρξαν και πολλοί άλλοι οι οποίοι, με την αιρετική και εγωιστική διδαχή τους, έφεραν σύγχυση μεταξύ των πιστών και κατέτρωγαν εκ

των έσω τα σπλάχνα της Εκκλησίας του Θεού.

Κάποιοι αιρετικοί αρνούνταν την ανθρώπινη φύση του Κυρίου Ιησού ενώ άλλοι την Θεϊκή. Κάποιοι αρνούνταν το Άγιο Πνεύμα και άλλοι την Αγία Θεοτόκο. Όλοι τους αρνούνταν και μία αλήθεια της υποστηρίζοντας κάποιο ψεύδος. Είναι το κοινό τους χαρακτηριστικό. Κάποιοι, από φιλοδοξία αγωνιζόταν για τα πρωτεία και άλλοι πάλι από φιλαυτία, προκαλούσαν μεγάλες ταραχές και σχίσματα για ασήμαντα ζητήματα. Η Εκκλησία έπρεπε να αμυνθεί να πολεμήσει και να πάθει. Δεν υπάρχει αδελφοί μου μεγαλύτερος μάρτυρας στην ιστορία του ανθρωπίνου γένους από την Εκκλησία του Χριστού. Μα ούτε και μεγαλύτερος και ενδοξότερος νικητής. Νίκησε όλους τους αιρετικούς, ξερίζωσε όλες τις αιρέσεις, διατήρησε την καθαρότητα της διδαχής του Χριστού, διεφύλαξε την ιερότητα της αποκάλυψης και της παράδοσης. Έτσι, σαν αγνή και αγία νύμφη του Χριστού, έφτασε μέχρι εμάς βαδίζοντας τον ακανθώδη αλλά ορθό και νικηφόρο δρόμο της.

Αλήθεια, αδελφοί μου αγαπητοί, η πίστη μας είναι η νίκη η νικήσασα τον κόσμο. Αυτή η συγκεκριμένη μέρα καθορίστηκε κάθε χρόνο για να μας θυμίζει ακριβώς το να μην λησμονούμε, να μας ενθαρρύνει για να μην γινόμαστε μαλθακοί, να μας θερμαίνει με την ελπίδα για να μην ψυχραθούμε, να καθαρίσει την πνευματική μας όραση για να βλέπουμε καθαρά και να κοιτάμε Εκείνον που αοράτως μάχεται για την Εκκλησία Του και την στεφανώνει με τόσες νίκες.

Μακάριος εκείνος που έχει καθαρή την πνευματική του όραση και μπορεί να δει όλο εκείνο το νικηφόρο στράτευμα στους ουρανούς, το οποίο η σημερινή ημέρα αποκαλύπτει και δείχνει στους πιστούς. Είναι οι υιοί και οι θυγατέρες του Θεού των οποίων ο αριθμός συναγωνίζεται εκείνο των αστέρων του ουρανού και η λάμψη τους υπερβαίνει την λάμψη των αστέρων. Μας φανερώνονται σήμερα εκείνοι σαν άλλη ουράνια χαρμόσυνη παράταξη. Ηγεμόνες και δούλοι, πλούσιοι και ενδεείς, γέροι και νέοι, μορφωμένοι και αγράμματοι, μητέρες και βρέφη, τίμιες χήρες και σωφρονισμένες κόρες, ιερείς και στρατιώτες, στρατηλάτες και μοναχοί, αλιείς και μεγιστάνες, γεωργοί και εργάτες – όλοι τους στην ανέκφραστη δόξα των ουρανών. Σε δόξα, κάλλος και λάμψη την οποία ούτε κατά διάνοιαν δεν φαντάστηκαν όλοι οι βασιλείς της γης από την αρχή ως το τέλος του κόσμου.

Όλοι αυτοί ήσαν στη γη αγωνιστές και πάσχοντες για τη πίστη του Χριστού μα κανείς τους δεν περίμενε τη νίκη της πίστεως εδώ στη γη. Γι' αυτό και στην βασιλεία της αιωνίου ζωής έχουν αμοιφθεί με όσα «οφθαλμός ουκ είδε και ους ουκ ήκουσε και επί καρδίαν ανθρώπου ουκ ανέβη» (Α' Κορ. 2, 9). Όλοι τους – τα πάντα έλαβαν από τον Θεό. Εκείνοι που συνετρίβησαν από τους ειδωλολάτρες σαν την λάσπη, αυτοί που στραγγαλίστηκαν σιωπηλά στις φυλακές, εκείνοι που δίχως

μάρτυρες καταποντίστηκαν στη θάλασσα, όσοι αποκεφαλίστηκαν με ξίφος για το όνομα του Χριστού και όσοι καμμιάν απόλαυση δε δοκίμασαν επάνω στη γη αλλά μάλλον όλες τις πίκρες, όλοι τους είναι ενταγμένοι στις γραμμές των νικητών. Όλοι τους έλαβαν από το Θεό τα πάντα καθώς το υποσχέθηκε ο ίδιος. «ο νικών, έσται αυτώ ταύτα και έσομαι αυτώ Θεός και αυτός έσται μοι υιός» (Αποκ. 21, 7).

Όταν κοιτάξετε με καθαρό πνευματικό βλέμμα αυτούς τους νικητές, θα δείτε στον καθένα από αυτούς την σφραγίδα του Αρνίου του Θεού. Καθένας τους μοιάζει στον Βασιλέα Χριστό και ο Χριστός λάμπει μέσα από τον καθένα τους, μέσα από γέρους και νέους, από ηγεμόνες καθώς και από δούλους, από τους άνδρες καθώς και από τις γυναίκες. Επειδή ο Χριστός είναι ο κύριος Νικητής ο οποίος νικά μέσω αυτών. Γι' αυτό και η Κυριακή έχει οριστεί ακριβώς για να είναι ημέρα μνήμης της νίκης αυτής της πίστεώς μας. Επειδή την Κυριακή αναστήθηκε ο Κύριος και με την ανάσταση ενίκησε το θάνατο, τον φοβερότερο και έσχατο εχθρό. Γι' αυτόν που ενίκησε το θάνατο ήταν πολύ εύκολο να νικήσει τον κόσμο όλο. Γι' αυτό και Εκείνος ενθάρρυνε τους μαθητές Του λέγοντας.«θαρσείτε, εγώ νενίκηκα τον κόσμον» (Ιω. 16, 33).

Ω αδελφοί μου αγαπητοί, η πίστη μας είναι η νίκη η νικήσασα τον κόσμο. Η πίστη μας είναι η νίκη η νικήσασα τον Σατανά. Η πίστη μας είναι η νίκη η νικήσασα την αμαρτία. Η πίστη μας είναι η νίκη η νικήσασα τον θάνατο. Η πίστη μας είναι η νίκη του Χριστού με την οποία η Εκκλησία του Θεού ενίκησε ως τώρα όλους τους εσωτερικούς και εξωτερικούς εχθρούς.

Τί θα μπορούσε περισσότερο να σας ενθαρρύνει, να σας ενισχύσει και παρηγορήσει από αυτή τη νικηφόρα πίστη; Και τί θα μπορούσε να σας φοβίσει και να σας εξασθενίσει αν κρατήσετε στη καρδιά αυτή την ανίκητη πίστη; Μήπως τα σκάνδαλα της ελευθερίας στην οποία τώρα ζήτε; Μήπως η αδύναμη κραυγή της ειδωλολατρίας; Μήπως τα πονηρά λόγια των αιρετικών; Μήπως η ανηθικότητα των ανηθίκων η οποία μέσα από τις ξένες απολαύσεις οδηγεί στην απογοήτευση και από τη μοιρολατρία στην αυτοκτονία;

Τίποτε απ' όσα βρίσκονται κάτω από τον ουρανό, τίποτα στο φλοιό και κάτω από το φλοιό της γης, τίποτε μην σας φοβίσει. Ακόμα και τούτο που συμβαίνει τώρα στην ορθόδοξη Ρωσία μην σας φοβίσει και σας κλονίσει, αυτή η βίαιη φίμωση και ο στραγγαλισμός της πίστεως και των ιερών του Χριστού! Μάθετε πως αυτό δεν είναι το τέλος μα η εισαγωγή, η είσοδος στη μεγαλειώδη νίκη της πίστεώς μας. Μάθετε πως η στρατηγική και η τακτική του Θεού είναι διάφορη από την ανθρώπινη. Αυτό που οι άνθρωποι βλέπουν σαν συντριβή, ο Θεός το λαμβάνει ως νίκη και κείνο που στα μάτια των ανθρώπων είναι νίκη για το Θεό είναι το σούρουπο της καταστροφής. Επειδή, για τη στρατηγική και τη τακτική του Θεού

έχει γραφεί ότι το «μωρόν του Θεού σοφώτερον των ανθρώπων εστί και το ασθενές του Θεού ισχυρότερον των ανθρώπων εστί» (Α' Κορ. 1, 25).

Έτσι, αν κάποιος πει ότι η Ορθοδοξία είναι μωρία, μην θυμώσετε αλλά απαντήσατε. Είναι μωρία αλλά μωρία Θεού η οποία είναι σωφότερη από τους ανθρώπους, απ' όλους τους καιρούς και απ' όλες τις μη χριστιανικές γενεές. Και αν κάποιος πει ότι η Ορθοδοξία είναι αδυναμία, μην θυμώσετε αλλά απαντήσατε. Είναι αδυναμία αλλά αδυναμία Θεού η οποία είναι ισχυρότερη από τους ανθρώπους, τους δαίμονες και τον θάνατο. Χιλιάδες φορές στους αιώνες που πέρασαν, νόμισαν οι άνθρωποι ότι το σκάφος της Ορθοδοξίας θα βουλιάξει. Μα ούτε βούλιαξε ούτε και θα βουλιάξει. Είναι τέτοιο το σκαρί και τέτοιος ο Τιμονιέρης που είναι αδύνατον να βουλιάξει.

Η ορθόδοξη πίστη αποτελεί το μεγαλύτερο θαύμα στην ιστορία του ανθρωπίνου γένους. Δίχως πλούτο, δίχως εξωτερική υποστήριξη, δίχως στρατό και όπλα, δίχως δουλική οργάνωση και πολιτικούς ελιγμούς, διήνυσε με επιτυχία ένα μακρύ και φοβερό δρόμο 19 αιώνων. Γι' αυτό και δεν υπάρχει μεγαλύτερη τιμή κάτω από τον ουρανό από το να είναι κανείς μέλος της Ορθοδόξου Εκκλησίας. Μήτε και υπάρχει ασφαλέστερος δρόμος από αυτόν που εκείνη βαδίζει και οδηγεί τους πιστούς της. Υπάρχουν δρόμοι εύκολοι μα ολισθηροί και οδηγούν στην απώλεια. Υπάρχουν σκάφη πιο φανταχτερά, μεγαλύτερα και πιο άνετα αλλά έχουν πολύ πιο αδύναμο σκαρί.

Δοξάσατε αδελφοί τον Θεό ο Οποίος εδόξασε την πίστη μας με νίκες πολλές. Δοξάσατε τους Αγίους του Θεού οι οποίοι εκούσια με το αίμα τους και τα δάκρυα πλήρωσαν αυτές τις νίκες. Ας σας θυμίζει η ημέρα τούτη πως η πίστη μας είναι η πίστη η νικήσασα τον κόσμο. Ας σας θυμίζει ότι η Ορθοδοξία στη γη κρατιέται από την Ορθοδοξία των ουρανών που σημαίνει πως ένα λαμπρό και ανίκητο στράτευμα από τον άορατο κόσμο, στράτευμα πολυάριθμο σαν τους αστέρες του ουρανού, στέκει δίπλα και γύρω μας και μας βοηθά. Μπροστά από αυτό το στράτευμα των αμέτρητων νικητών ίσταται ο Νικητής των νικητών, ο Βασιλεύς των βασιλευόντων! Αυτώ η δόξα και η ευχαριστία συν Πατρί και Αγίω Πνεύματι εις τους αιώνες των αιώνων. Αμήν.

Τίποτε απ' όσα βρίσκονται κάτω από τον ουρανό, τίποτα στο φλοιό και κάτω από το φλοιό της γης, τίποτε μην σας φοβίσει. Ακόμα και τούτο που συμβαίνει τώρα στην ορθόδοξη Ρωσία μην σας φοβίσει και σας κλονίσει, αυτή η βίαιη φίμωση και ο στραγγαλισμός της πίστης και των ιερών του Χριστού! Μάθετε πως αυτό δεν είναι το τέλος μα η εισαγωγή, η είσοδος στη μεγαλειώδη νίκη της πίστεώς μας. Μάθετε πως η στρατηγική και η τακτική του Θεού είναι διάφορη από την ανθρώπινη. Αυτό που οι άνθρωποι βλέπουν σαν συντριβή, ο Θεός το λαμβάνει ως νίκη, και κείνο που

στα μάτια των ανθρώπων είναι νίκη, για το Θεό είναι το σούρουπο της καταστροφής. Επειδή, για τη στρατηγική και την τακτική του Θεού έχει γραφεί, ότι «το μωρόν του Θεού σοφώτερον των ανθρώπων εστί και το ασθενές του Θεού ισχυρότερον των ανθρώπων εστί» (Α' Κορ. 1, 25).